

Sygn. akt III AUa 1107/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Małgorzata Pasek
Sędziowie:	sędzia Elżbieta Czaja sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 marca 2021 r. w L.

sprawy E. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do świadczenia postojowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 3 listopada 2020 r. sygn. akt VIII U 1682/20

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz E. G. kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek Krzysztof Szewczak

III AUa 1107/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 maja 2020 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. G. prawa do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, iż z zapisów w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS wynika, że na dzień złożenia wniosku (23 kwietnia 2020 r.) o świadczenie postojowe wnioskodawczyni posiadała inny tytuł do ubezpieczeń społecznych.

W odwołaniu od tej decyzji E. G., zarzuciła obrazę przepisów art. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 15zq ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz

wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, przez błędną ich wykładnię i przyjęcie, że społeczne pełnienie funkcji w radzie nadzorczej spółdzielni, które nie stanowi realnego źródła dochodu, można uznać za równoważną podstawę uzyskania dochodu z innymi tytułami do ubezpieczenia, które niosą ze sobą realne zyski i odmówić na tej podstawie należnego wnioskodawczyni świadczenia oraz obrażę art. 81 § 1 k.p. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy wnioskodawczyni pozostawała w gotowości do pracy, której nie mogła świadczyć z powodów niezależnych od niej, a tym samym jest uprawniona do świadczenia postojowego.

Powołując się na te zarzuty wnioskodawczyni domagała się zmiany zaskarżonej decyzji w całości poprzez ustalenie jej prawa do świadczenia postojowego w kwocie 2 800 zł.

Decyzją z dnia 17 czerwca 2020 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. G. prawa do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, iż z zapisów w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS wynika, że na dzień złożenia wniosku (9 czerwca 2020 r.) o świadczenie postojowe wnioskodawczyni posiadała inny tytuł do ubezpieczeń społecznych.

W odwołaniu od tej decyzji E. G., podnosząc te same zarzuty co w odwołaniu od decyzji z dnia 29 maja 2020 r., domagała się ustalenia jej prawa do świadczenia postojowego w kwocie 2 800 zł za kolejny okres.

W odpowiedzi na to ostatnie odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy połączył sprawy z obu w/w odwołań do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił obie zaskarżone decyzje poprzez ustalenie E. G. prawa do świadczenia postojowego oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że E. G. od kilku lat prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w postaci małego sklepu ogrodniczego-gospodarczego. Z tytułu prowadzenia tej działalności nie podlega ubezpieczeniom społecznym, ponieważ od około 22 lat pobiera emeryturę wynoszącą 1 200 zł miesięcznie. W marcu i kwietniu 2020 r., jedynie przez okres tygodnia w każdym z tych miesięcy, miała otwarty sklep. Utarg był jednak minimalny. Musiała część zepsutego towaru wyrzucić.

E. G. pełni społeczną funkcję członka Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P.. Zgodnie z Regulaminem Rady Nadzorczej tej Spółdzielni, za uczestnictwo w obradach członkowie pobierają dietę w wysokości czterokrotności diety jak za czas podróży służbowej. W 2020 r. z uwagi na pandemię (...)zawieszono zostały zaplanowane posiedzenia Rady Nadzorczej. W związku z tym w 2020 r. wnioskodawczyni nie otrzymała diety od tej Spółdzielni.

We wniosku o świadczenie postojowe złożonym w dniu 23 kwietnia 2020 r. E. G. wskazała, że jej przychód w miesiącu lutym 2020 r. wyniósł 4 782,04 zł, zaś w miesiącu marcu 2020 r. – 3 202,40 zł, a zatem przychód w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był co najmniej 15 % niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc i nie był wyższy od 30 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłoszonego przez Prezesa GUS na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku. Jednocześnie wnioskodawczyni wskazała, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

Po rozpatrzeniu tego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 29 maja 2020 r. odmówił przyznania wnioskodawczyni świadczenia postojowego.

W dniu 9 czerwca 2020 r. E. G. złożyła kolejny wniosek o świadczenie postojowe. W tym wniosku wskazała, że jej przychód w miesiącu kwietniu 2020 r. wyniósł 4 675 zł, zaś w miesiącu maju 2020 r. wyniósł 3 301 zł, a zatem przychód w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był co najmniej 15 % niższy

od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc. Jednocześnie wnioskodawczyni wskazała, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

Po rozpatrzeniu tego wniosku ZUS decyzją z dnia 17 czerwca 2020 r. odmówił przyznania E. G. świadczenia postojowego.

E. G. w postępowaniu przed Sądem Okręgowym podała, że wskazując w w/w wnioskach o świadczenie postojowe, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, nie była świadoma tego, że podlega ubezpieczeniom społecznym z racji pełnienia funkcji członka Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P..

Sąd I instancji podkreślił, że ustalony w sprawie niniejszej stan faktyczny jest niesporny.

Sąd Okręgowy dalej podniósł, że prawo osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą do świadczenia postojowego zostało uregulowane w art. 15zq ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem(...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020 r., poz. 374 ze zm.). Zgodnie z art. 15zq ust. 4 tej ustawy świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i nie zawiesiła jej prowadzenia albo zawiesiła jej prowadzenie po dniu 31 stycznia 2020 r. oraz nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, a nadto przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o PIT uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

W sprawie niniejszej bezsporne było to, że wnioskodawczyni rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i nie zawiesiła jej prowadzenia, a przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów o PIT uzyskany w miesiącach poprzedzających miesiące, w których zostały złożone oba wnioski o świadczenie postojowe, był co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącach poprzedzających te miesiące. Bezsporne było również to, że wnioskodawczyni nie podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

ZUS odmówił przyznania wnioskodawczyni świadczeń postojowych z uwagi na treść art. 15zq ust. 4 pkt 3 powołanej wyżej ustawy, mając na uwadze, że wnioskodawczyni podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu. Nie było sporne przy tym, że pełni ona funkcję członka Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P..

Sąd Okręgowy podniósł, że wykładni przepisu art. 15zq ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. nie można dokonywać z pominięciem celu uchwalenia tej ustawy.

Sąd I instancji powołał się na argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt IV U 1195/20, że podstawową regułą obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym jest koncepcja racjonalnego ustawodawcy, a więc ustawodawcy, którego akty prawne uzupełniają się wzajemnie oraz nie wykluczają się, co sprawia, że w sprawie niniejszej należy dokonać wykładni funkcjonalnej ostatnio powołanego przepisu, z jednej strony mając na uwadze jego treść oraz z drugiej strony cel uchwalenia ustawy z dnia 2 marca 2020 r. Szczególnie pomocny charakter tejże wykładni, polega na ustalaniu znaczenia przepisu w oparciu o przesłanki, które decydują o funkcji danego przepisu. Dokonując tej wykładni należy odwołać się do celu jaki ma spełnić przepis. Rodzajem wykładni funkcjonalnej jest wykładnia celowościowa, odwołująca się do skutku, jaki zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy ma osiągnąć interpretowana norma.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że jednoznacznym zamiarem ustawodawcy, w ramach przedstawionego powyższej sporu prawnego, było przyznanie pomocy publicznej (finansowej) osobom prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą, które z uwagi na pandemię (...)nie mogły uzyskiwać przychodów, a które mogłyby uzyskać, gdyby nie było

pandemii. W oczywisty sposób przepis ten miał niejako „ratować” osoby wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę przed zapaścią.

Wyłączenie stosowania przepisów tej ustawy do osób, które podlegają ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu wiązało się z tym, że osoby te posiadały już inne zabezpieczenie, gdyż uzyskiwały dochody z innego tytułu, w tym z tytułu pełnionych zarobkowo funkcji w radach nadzorczych. Wnioskodawczyni z tytułu pełnienia funkcji członka Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P. nie uzyskała jednak w 2020 r. żadnego przychodu. Jeżeli nawet gdyby odbyły się posiedzenia tej Rady Nadzorczej, to i tak E. G. za udział w takim posiedzeniu uzyskałaby jedynie dietę w wysokości, jak sama wskazywała, 100 zł miesięcznie. Wnioskodawczyni nie otrzymywała zatem wynagrodzenia z tytułu pełnienia tej funkcji, gdyż jest to funkcja społeczna.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przepis art. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określa krąg osób fizycznych, dla których ubezpieczenia emerytalne i rentowe mają charakter obowiązkowy. Wynika z niego, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. członkami rad nadzorczych wynagradzanymi z tytułu pełnienia tej funkcji. Nie ma przy tym znaczenia, czy członkowie w/w organów osoby prawnej jednocześnie posiadają inny tytuł do tych ubezpieczeń (np. w związku z umową o pracę) albo mają ustalone prawo do emerytury lub renty. Wynika to z przepisów art. 6 ust. 1 pkt 22 i art. 9 ust. 4 i ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Dotyczy to również członków rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej. Z art. 8² ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych wynika, że członkowie innych niż zarząd organów spółdzielni mieszkaniowej pełnią swoje funkcje społecznie, z tym że statut może przewidywać wynagrodzenie za udział w posiedzeniach, które jest wypłacane w formie miesięcznego ryczału bez względu na ilość posiedzeń i nie może być większe niż minimalne wynagrodzenie za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Jak wskazywał przy tym Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 listopada 2009 r., I UK 140/09, członek rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej działa w interesie i na rzecz pewnej społeczności lokalnej, do której sam należy. Cel istnienia spółdzielni mieszkaniowej został zdefiniowany przede wszystkim jako zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych członków spółdzielni oraz ich rodzin. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż nie chodzi tu o zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych dowolnych osób, ale osób będących członkami spółdzielni (art. 1 ust. 1 ustaw o spółdzielniach mieszkaniowych). Celem spółdzielni mieszkaniowej, obok zaspokajania potrzeb mieszkaniowych jej członków, jest również zaspokajanie innych potrzeb (bliżej niesprecyzowanych), związanych jednak z dostarczaniem członkom lokali o innym przeznaczeniu. Tym, co odróżnia spółdzielnię mieszkaniową od innych podmiotów, jest zatem działanie na rzecz (w interesie) jej członków. Rada nadzorcza czuwa nad tym, ażeby funkcje te były prawidłowo wypełniane, sprawuje bowiem kontrolę i nadzór nad działalnością spółdzielni. Wszystko to oznacza, że uczestnictwo w posiedzeniach rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej jest formą społecznej działalności niektórych członków spółdzielni mieszkaniowej, podejmowanej w interesie i na rzecz wszystkich pozostałych osób będących członkami tego dobrowolnego i samorządnego zrzeszenia. Tym samym ryczałt czy też dieta przyznawana za pełnienie tej funkcji może być jedynie pewną rekompensatą za czas poświęcony na wykonywanie tych dodatkowych zadań przez niektórych tylko członków spółdzielni mieszkaniowej, ponieważ trudno mu przypisać charakteru świadczenia wzajemnego za wykonywanie pracy w charakterze członka rady nadzorczej. Ze względu na specyfikę spółdzielni mieszkaniowej udział w posiedzeniach jej rady nadzorczej, jakkolwiek uprawniający do otrzymania tak określonego ryczału miesięcznego, nie może być uznany za pracę zarobkową.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że treść powołanych wyżej przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych oraz ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, pozwala na stwierdzenie, że sformułowanie zawarte w art. 15zq ust. 4 pkt 3 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem(...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych: „podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu” nie dotyczy osób, które pełnią społecznie funkcję w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej, a co za tym idzie, nie otrzymują z tego tytułu wynagrodzenia.

Świadczenie postojowe winno więc być przyznane wnioskodawczyni, która z w następstwie wystąpienia (...)doznała przestoju w prowadzonej działalności i wobec tego nie mogła osiągać dochodów z tej działalności, które mogłaby uzyskać, gdyby nie pandemia koronawirusa.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na to, że do wnioskodawczyni nie może mieć zastosowania przepis art. 81 § 1 k.p., ponieważ nie jest ona pracownikiem, a wobec tego do jej sytuacji nie można stosować przepisów Kodeksu pracy.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy zmienił obie zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustalił wnioskodawczyni prawo do świadczenia postojowego.

O kosztach procesu (pkt II wyroku) orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, organ rentowy zarzucił mu:

1/ naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i ich dowolną, a nie swobodną ocenę, wyrażającą się w uznaniu, że sformułowanie zawarte w art. 15zq ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych: „podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu”, nie będzie dotyczyło E. G., która pełni społecznie funkcję w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej, a co za tym idzie, nie otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenia, podczas gdy przy dokonaniu prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dokumentów należało uznać, że wnioskodawczyni podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu pełnienia odpłatnie funkcji członka rady nadzorczej od dnia 17 czerwca 2019 r. Nieprawidłowe ustalenie przez Sąd I instancji stanu faktycznego doprowadziło do uznania, że E. G. nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu i nabyła prawo do świadczenia postojowego;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a/ art. 15zq ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1842) przez przyjęcie, że E. G. jako prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą przysługuje świadczenie postojowe, pomimo podlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu,

b/ niezastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 22 w związku z art. 9 ust. 9 i art. 13 pkt 17 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez stwierdzenie, wbrew tym przepisom, że E. G. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym jako członek rady nadzorczej będąc wynagradzaną z tytułu pełnienia tej funkcji oraz, że nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu jako członek rady nadzorczej w okresie od powołania na członka rady nadzorczej do dnia zaprzestania pełnienia tej funkcji, podczas gdy prawidłowe zastosowanie powyższych przepisów winno prowadzić do oddalenia odwołania.

W konsekwencji tych zarzutów organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

W odpowiedzi na apelację E. G. wносиła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego obejmujących koszty zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

W apelacji organu rentowego przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

W pierwszej kolejności należy więc się odnieść do przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. We wstępie do dalszych rozważań w tym zakresie należy zauważyć, że ocena tego zarzutu jest utrudniona, bowiem organ rentowy nie wskazał w apelacji konkretnych dowodów, z oceną których dokonaną przez Sąd I instancji nie zgadza się i w czym upatruje wadliwości tej oceny. Z ogólnie sformułowanego zarzutu apelacji wynika, że obraży art. 233 § 1 k.p.c. organ rentowy upatrywał w dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów, prowadzącej do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku przejawiające się w uznaniu, że sformułowanie zawarte w art. 15zq ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych: „podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu”, nie będzie dotyczyło E. G., która pełni społecznie funkcję w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej, a co za tym idzie, nie otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenia, gdy tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że wnioskodawczyni podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu pełnienia odpłatnie funkcji członka rady nadzorczej od dnia 17 czerwca 2019 r., co sprawia, że nie istnieją uzasadnione podstawy do przyznania jej prawa do świadczenia postojowego. Zarzut ten nie może być uznany za trafny.

Dokonując oceny zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. należy z całą mocą podkreślić, że kluczowa z punktu widzenia nabycia przez E. G. prawa do świadczenia postojowego jest ocena dotycząca tego jakie znaczenie należy przypisać otrzymywanemu przez wnioskodawczynię ryczałtowi w wysokości 120 zł (czterokrotność diety jak za czas podróży służbowej) miesięcznie za udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P.. Dla skuteczności zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wykazanie rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów wskazanych w tym przepisie, czyli wykazanie, że ocena sądu jest rażąco sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego i dlaczego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98 – OSNP 2000, nr 17, poz. 655; z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 – LEX nr 322031; z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, nr 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Wyłącznie w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to dokonana przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Reasumując, należy podkreślić, że wynikająca z art. 233 § 1 k.p.c. ocena wiarygodności i mocy dowodów, będąca wyrazem obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów, jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego,

wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia spornych kwestii w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy tak też uczynił dokonując oceny wiarygodności wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku postępowania.

Prawidłowo zgromadzony i następnie oceniony materiał dowodowy potwierdził spełnienie przez E. G. wszystkich przesłanek nabycia prawa do świadczenia postojowego, do czego sprowadzała się istota sporu w sprawie niniejszej.

Przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 15zq ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1842) oraz art. 6 ust. 1 pkt 22, art. 9 ust. 9 i art. 13 pkt 17 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 266 ze zm.) nie może być uznany za trafny z przyczyn, o których niżej będzie mowa. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, E. G. w spornych okresach nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, o którym mowa w art. 15zq ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r., tj. z tytułu pełnienia funkcji członka Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P.. W tym miejscu należy zauważyć, że samo pełnienie funkcji członka rady nadzorczej, w świetle art. 6 ust. 1 pkt 22 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie stanowi jeszcze tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Zgodnie z ostatnio powołanym przepisem musi tu być jeszcze spełniony dodatkowy warunek w postaci „wynagradzania z tytułu pełnienia tej funkcji”. Chodzi tu o wynagradzanie w takim znaczeniu, jakie przypisuje się np. wynagrodzeniu za pracę wykonaną przez pracownika w rozumieniu art. 78 i art. 80 k.p. Zgodnie natomiast z ostatnio powołanym przepisem wynagrodzenie jest świadczeniem wzajemnym pracodawcy, które przysługuje za wykonaną pracę. Pracownik nabywa więc prawo do wynagrodzenia dopiero po wykonaniu pracy. Co więcej, wynagrodzenie przysługuje tylko za pracę należycie wykonaną, zgodnie bowiem z art. 82 § 1 k.p. za wadliwe wykonanie z winy pracownika produktów lub usług wynagrodzenie nie przysługuje. Stosownie natomiast do art. 8⁽²⁾ ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1465 ze zm.) członkowie innych niż zarząd organów spółdzielni mieszkaniowej pełnią swoje funkcje społecznie, z tym że statut może przewidywać wynagrodzenie za udział w posiedzeniach, które jest wypłacane w formie miesięcznego ryczałtu bez względu na ilość posiedzeń i nie może być większe niż minimalne wynagrodzenie za pracę, o której mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Zgodnie z regulaminem Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P. za uczestnictwo w posiedzeniach Rady jej członkowie pobierają miesięczną dietę w wysokości czterokrotności diety jak za czas podróży służbowej. W tym miejscu należy więc rozważyć, jaki charakter mają diety przysługujące z tytułu odbywania podróży służbowej, a w szczególności, czy są one wynagrodzeniem za pracę. Diety oraz pozostałe należności z tytułu podróży służbowej nie są składnikami wynagrodzenia za pracę. Są one świadczeniem wyrównawczym, stanowiącym zwrot kosztów związanych ze świadczeniem pracy przez pracownika, które obowiązuje jest ponosić pracodawca (por. J. Skoczyński (w:) Kodeks pracy. Komentarz pod red. Z. Selwy, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003, str. 311). Stosownie do § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. 2013 r., poz. 167) dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia. Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 1949) diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika – do wysokości określonej w przepisach w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Należy podkreślić, że diety są wypłacane jedynie w przypadku faktycznego odbycia podróży służbowej. Sprawilo to, że w spornych okresach nie zostały wypłacone diety, ponieważ w 2020 r. ze względu na pandemię (...)nie odbyły się posiedzenia Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P. (zaświadczenia prezesa Zarządu tej Spółdzielni – k. 7 i 31). Dodatkowo należy zauważyć, że przepisy powołanej wyżej ustawy z dnia 2 marca 2020 r. oraz innych ustaw dotyczących działań związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem(...)oraz usuwaniem skutków chorób wywołanych tym wirusem, nie zawiesiły na czas pandemii (...)wypłaty członkom rad nadzorczych

np. spółek Skarbu Państwa wynagrodzeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 22 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W związku z tym, że wnioskodawczyni E. G. nie przysługuje wynagrodzenie z tytułu pełnienia funkcji członka Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P. w powyższym znaczeniu, lecz jedynie za uczestnictwo w posiedzeniach tej Rady przysługiwały jej diety w miesięcznej wysokości czterokrotności diety jak za czas podróży służbowej, tj. 120 zł miesięcznie, w spornych okresach nie podlegała ona innemu ubezpieczeniu społecznemu, o którym mowa w art. 15zq ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. Trafnie więc Sąd I instancji przyjął, że wnioskodawczyni w spornych okresach spełniła wszystkie warunki nabycia prawa do świadczenia postojowego, określone w art. 15zq ust. 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała, czemu Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. dał wyraz w pkt I wyroku.

O kosztach instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.), mając przy tym na uwadze, że zaskarżony wyrok rozstrzygnął o odwołaniach od dwóch decyzji organu rentowego odpowiednio z dnia 29 maja 2020 r. i z dnia 17 czerwca 2020 r.